

UZASADNIENIE

Pozwem z 1 października 2014 roku (data prezentaty Sądu) (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w K., wniosła o zasądzenie od Skarbu Państwa – Ministra Skarbu Państwa kwoty 528.671,23 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 21 stycznia 2014 roku do dnia zapłaty oraz kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadniając zasadność dochodzonego roszczenia powódka wskazała, iż żądana kwota stanowi wynikającą z łączącej strony kary umownej, jaką ta musiała uiścić za rok 2011. Dokonując zapłaty kary umownej na podstawie oświadczenia o poddaniu się egzekucji powódka oświadczyła, że uczyniła to z zastrzeżeniem zwrotu, uznając, iż świadczenie jest nienależne z uwagi na bezzasadność jej naliczenia. Podniosła, że w roku 2011 w kwestii niemożności wykupu lokali aptecznych, za które naliczona została przedmiotowa kara umowna, nie wystąpiły żadne nowe okoliczności w porównaniu do stanu w latach 2009 i 2010, o czym pozwany doskonale wiedział. W roku 2011 wykup lokali aptecznych był niewykonalny z takich samych powodów prawnych i faktycznych, jak te, które uniemożliwiły dokonanie takiego samego wykupu w latach 2009 – 2010. Wszyscy właściciele lokali, które miały zostać wykupione przez powodową spółkę, podlegają obowiązkowi zbywania nieruchomości w trybie przetargu, a zatem do zawarcia umowy sprzedaży tych lokali nie mogło dojść bez zachowania trybu przetargowego. Wobec powyższych okoliczności powódka proponowała Skarbowi Państwa zawarcie aneksu do umowy, zakładającego, że kwota zobowiązań gwarancyjnych nie ulegnie zmianie, natomiast przewidziane inwestycje spółki obejmować będą jej rzeczywiste potrzeby inwestycyjne i będą wykonalne (vide pozew, k. 2 – 16).

W odpowiedzi na pozew pozwany Skarb Państwa – Minister Skarbu Państwa, zastępowany przez Prokuratorę Generalną Skarbu Państwa, wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje stanowisko pozwany podniósł, że przyjęte w łączącej strony umowie zobowiązanie do zapewnienia, że spółka (...) S.A. dokona określonych w umowie inwestycji jest zobowiązaniem o charakterze gwarancyjnym, a w związku z tym do jego oceny znajdzie zastosowanie art. 391 k.c. Podkreślił, że zobowiązanie do zakupu lokali aptecznych było obiektywnie możliwe do wykonania przez powódkę. Z ostrożności procesowej wskazał, jednak iż powódka nie wykazała braku winy w swoim działaniu. Nadto do pozwu nie zostały dołączone żadne pisma wystosowane przez nią do właścicieli lokali aptecznych, a jedynie pisma tych właścicieli. Jednocześnie zauważył, że wniosek o dopuszczenie w charakterze dowodu protokołu przesłuchania świadka w innym postępowaniu jako niedopuszczalny winien ulec oddaleniu (vide odpowiedź na pozew, k. 258 – 262).

W toku postępowania strony podtrzymały prezentowane stanowiska (vide protokół, k. 276).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W memorandum informacyjnym spółki (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w B. (dalej: (...) S.A.), sporządzonym w maju 2008 roku opisano lokale apteczne posiadane przez spółkę wraz ze wskazaniem tytułów do ich zajmowania. W dokumencie tym został również przewidziany poziom nakładów inwestycyjnych na wykup lokali aptecznych: w 2008 roku – 400.000 zł, w 2009 roku – 400.000 zł, w 2010 roku – 400.000 zł, w 2011 roku – 400.000 zł, w 2012 roku – 400.000 złotych, a na budowę nowego magazynu i siedziby spółki: w 2008 roku – 15.000 zł, w 2009 roku – 12.500 zł. W memorandum tym określono również sposób weryfikacji stanu i sytuacji spółki przez potencjalnego inwestora.

(dowód: memorandum informacyjne spółki, k. 76 – 111)

(...) S.A. był najemcą (dzierżawcą) 24 lokali w zdecydowanej większości przeznaczonych dla realizacji podstawowego zakresu działalności, tj. prowadzenia aptek. 9 umów zawartych zostało na czas nieokreślony z możliwością ich rozwiązania za przeważnie 3 – miesięcznym okresem wypowiedzenia. W pozostałych 15 przypadkach spółka posiadała

umowy zawarte na czas określony, przy czym część umów zostało zawartych na dłuższe okresy czasu, tj. do 2012 roku lub dłużej.

(dowód: memorandum informacyjne spółki, k. 101)

Spółka ta miała ograniczone możliwości rozbudowy posiadanej sieci aptek o nowe jednostki, ponieważ polskie prawo farmaceutyczne ogranicza możliwość nadmiernej koncentracji aptek w strukturze jednego podmiotu. Możliwe było natomiast nabywanie udziałów w podmiotach zajmujących się detalicznym handlem lekami.

(dowód: memorandum informacyjne spółki, k. 104)

W dniu 23 lipca 2009 roku pomiędzy Skarbem Państwa a (...) S.A. została zwarta umowa sprzedaży (...) 589.500 akcji spółki (...) S.A.

(bezsporne)

(...) S.A. oświadczył, że jest mu znany stan przedsiębiorstwa (...) S.A.

(dowód: art. 4 § 8 ust. 1 umowy, k. 61)

Nadto zobowiązał się, że od momentu przeniesienia na jego rzecz własności akcji ww. spółki i po wydaniu dokumentów tych akcji do dnia 31 grudnia 2012 roku zostaną dokonane przez niego we wskazanej spółce (...) w Rzeczowe Aktywa Trwale i Wartości Niematerialne i Prawne oraz Inwestycje Rozwojowe w łącznej kwocie 17.727.000 złotych zgodnie z Programem Gwarantowanych Inwestycji w latach 2009 – 2012.

(dowód: art. 5 § 1 ust. 1 umowy, k. 62)

(...) S.A. ponosił też pełną i bezwarunkową odpowiedzialność wobec Skarbu Państwa za wykonanie wszystkich zawartych w umowie postanowień i zobowiązań.

(dowód: art. 7 § 1 ust. 1 umowy, k. 64v)

W umowie strony zastrzegły też możliwość naliczenia kar umownych na rzecz Skarbu Państwa na wypadek niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązań przez (...) S.A. niezależnie od tego, czy Skarb Państwa czy też (...) S.A., ponieśliby jakąkolwiek szkodę oraz czy niewykonanie zobowiązań byłoby następstwem okoliczności, za które (...) S.A. ponosi odpowiedzialność.

(dowód: art. 7 § 1 ust. 2 umowy, k. 64v)

W art. 7 § 1 ust. 8 łączącej strony umowy znalazło się uprawnienie, na mocy którego (...) S.A. miał możliwość wystąpienia na drogę postępowania sądowego z żądaniem ustalenia, że nie ponosi odpowiedzialności zgodnie z ogólnymi przepisami Kodeksu cywilnego o odpowiedzialności za niewykonanie zobowiązań umownych. W przypadku ustalenia przez Sąd, że (...) S.A. nie ponosi odpowiedzialności za naruszenie zobowiązań umownych Skarb Państwa miał zwrócić mu zapłaconą karę umowną.

(dowód: art. 7 § 1 ust. 8 umowy, k. 64v)

W Programie Gwarantowanych Inwestycji w Rzeczowe Aktywa Trwale i Wartości Niematerialne i Prawne oraz (...) S.A. wskazano środki przeznaczone do wykupu lokali aptecznych: w 2009 – 3.500.000 zł; w 2010 – 500.000 zł; w 2011 – 500.000 zł; w 2012 – 500.000 zł.

(dowód: załącznik nr 4 do umowy, k. 68)

W dniu 24 lipca 2009 roku (...) S.A. oświadczył, że odnośnie zobowiązania do zapłaty kar umownych na rzecz Skarbu Państwa w przypadkach wymienionych w łączącej strony umowie, należnych zgodnie z brzmieniem jej art. 7,

powiększonych o odsetki za opóźnienie w ich zapłacie, poddaje się egzekucji do kwoty 36.000.000 złotych, przy czym warunkiem upoważniającym wierzyciela do prowadzenia przeciwko niemu egzekucji o całość lub część roszczenia, będzie niezapłacenie przez niego kar umownych we wskazanych terminach.

(dowód: akt notarialny z dnia 24 lipca 2009 roku, Repertorium A nr (...), k. 70 – 73)

W dniu 5 października 2009 roku (...) S.A. zapłacił Skarbowi Państwa cenę zakupu akcji spółki (...) S.A., otrzymując za nią odcinek zbiorowy akcji obejmujący 1.589.500 akcji imiennych serii (...) o numerach kolejnych (...) do nr (...) o wartości nominalnej 10 złotych każda.

(dowód: protokół wydania odcinka zbiorowego akcji, k. 74; protokół odbioru akcji, k. 75)

Decyzją z dnia 30 września 2009 roku Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wyraził zgodę na dokonanie koncentracji, polegającej na przejęciu przez (...) S.A. kontroli nad spółką (...) S.A.

(dowód: decyzja nr (...), k. 112 – 113)

W piśmie datowanym na 14 czerwca 2011 roku (...) S.A. przedstawił Skarbowi Państwa – Ministrowi Skarbu Państwa projekt aneksu do umowy sprzedaży akcji spółki (...) S.A. Wskazał przy tym, iż proponowane przez niego zmiany podyktowane zostały koniecznością dostosowania programów inwestycyjnych do aktualnych potrzeb spółki – w szczególności dotyczyło to koniecznego zwiększenia inwestycji w latach 2011 i 2012, bez zmiany globalnej ich wartości, co umożliwi racjonalne i dostosowane do sytuacji realizowanie procesów inwestycyjnych.

(dowód: pismo z dnia 14 czerwca 2011 roku, k. 114)

W proponowanym Skarbowi Państwa aneksie na zakup systemów IT lub wyposażenia aptek – modernizacji lub innych środków trwałych, wartości niematerialnych w latach 2011 i 2012, miały zostać przeznaczone kwoty po 800.000 złotych rocznie.

(dowód: aneks do umowy, k. 115 – 116; załącznik, k. 117)

W 2011 roku właściciele lokali aptecznych odmówili sprzedaży lokali użytkowych wynajmowanych przez (...) S.A. w celach prowadzenia w nich działalności aptecznej.

(dowód: pisma właścicieli lokali, k. 189 – 203)

W piśmie z dnia 13 lipca 2011 roku (...) S.A. w związku z otrzymaniem wezwania do zapłaty kary umownej, wskazał, że struktura inwestycji odbiegała od tej przewidzianej przez strony w umowie, co spowodowane zostało dostosowaniem rodzaju i zakresu inwestycji do bieżących potrzeb spółki, zaś obiektywna niemożliwość wykonania inwestycji w obszarze wykupu lokali aptecznych spowodowana została brakiem woli sprzedaży lokali przez ich właścicieli. Powołując się na powyższe argumenty, (...) S.A. wniosła o odstąpienie od egzekwowania kary umownej za rok 2011.

(dowód: pismo z dnia 13 lipca 2011 roku, k. 117 – 118)

Odpowiadając na powyższe pismo, Skarb Państwa – Minister Skarbu Państwa wskazał, iż nie istnieje możliwość odstąpienia od egzekwowania kary umownej w wysokości 500.000 złotych.

(dowód: pismo z dnia 21 lipca 2011 roku, k. 119)

Pismem z dnia 8 sierpnia 2011 roku (...) S.A. ponownie zwrócił się o rozważenie zasadności odstąpienia od naliczenia kary umownej, wskazując, że umowa łącząca strony nakazuje ocenić realizację zobowiązań inwestycyjnych przez pryzmat warunków funkcjonowania rynku farmaceutycznego w Polsce, uwarunkowań wynikających z aktualnie obowiązującego ustawodawstwa w zakresie prawa farmaceutycznego oraz skutków finansowych dla spółki.

(dowód: pismo z dnia 8 sierpnia 2011 roku, k. 120 – 121)

Skarb Państwa – Minister Skarbu Państwa w piśmie z dnia 19 sierpnia 2011 roku przedstawił (...) S.A. aneks do łączącej strony umowy, uwzględniający podnoszoną przez (...) S.A. konieczność dostosowania programów inwestycyjnych do aktualnych potrzeb tej spółki – w szczególności w zakresie zwiększenia inwestycji w obszarze IT, zwiększenia elastyczności rozliczenia inwestycji w latach 2011 i 2012 – bez zmiany globalnej ich wartości i umożliwienia realizowania procesów inwestycyjnych dostosowanych do aktualnej sytuacji.

(dowód: pismo z dnia 19 sierpnia 2011 roku, k. 122 – 123; aneks do umowy, k. 124 – 125; załącznik do aneksu, k. 126)

W okresie od 16 maja 2011 roku do 15 września 2011 roku w spółce (...) S.A. została przeprowadzona kontrola Najwyższej Izby Kontroli.

(dowód: pismo NIK z dnia 15 września 2011 roku, k. 127)

Przedmiotem kontroli było wykonanie przez nią zobowiązań w ramach procesu prywatyzacji w sektorze farmaceutycznym od 2007 roku do I półrocza 2011 roku.

(dowód: protokół kontroli, k. 128 – 180)

W protokole pokontrolnym wskazano, że nieprawidłowości działania polegały głównie na niepełnym wykonaniu zobowiązań inwestycyjnych, w tym zobowiązania dotyczącego wykupu lokali aptecznych, co spowodowane zostało brakiem zgody właścicieli lokali aptecznych na ich sprzedaż.

(dowód: wystąpienie pokontrolne, k. 181 – 185)

Pismem z 18 października 2011 roku (...) S.A. w związku z wezwaniem do zapłaty kary umownej w wysokości 500.000 złotych poinformował Skarb Państwa – Ministra Skarbu Państwa o dokonanej zapłacie z zastrzeżeniem zwrotu ww. kwoty, uznając świadczenie za nienależne.

(dowód: pismo z 18 października 2011 roku, k. 186 – 187; zwrotne potwierdzenie odbioru, k. 188)

Pismem z 20 grudnia 2012 roku Skarb Państwa – Minister Skarbu Państwa wezwał (...) S.A. do zapłaty kwoty 500.000 złotych z tytułu kary umownej wraz z odsetkami w kwocie 20.301,37 złotych w terminie 14 dni od doręczenia pisma.

(dowód: pismo z 20 grudnia 2012 roku, k. 204)

16 stycznia 2013 roku (...) S.A. przełał na rachunek Skarbu Państwa – Ministra Skarbu Państwa kwotę 528.671,23 złotych tytułem ww. kary umownej z zastrzeżeniem jej zwrotu.

(dowód: potwierdzenie przelewu, k. 205; pismo z 16 stycznia 2013 roku, k. 206 – 207)

Pismem z 25 lutego 2014 roku (...) S.A. wezwał S. Państwa – Ministra Skarbu Państwa do zapłaty kwoty 528.671,23 złotych wpłaconych przez spółkę tytułem kary umownej z tytułu niewykonania w okresie od 1 stycznia 2011 roku do 31 grudnia 2011 roku zobowiązania w zakresie Gwarantowanych Inwestycji w Rzeczowe Aktywa Trwałe i Wartości Niematerialne i Prawne dotyczące wykupu lokali aptecznych.

(dowód: wezwanie do zapłaty, k. 208 – 209)

Ostateczne wezwanie do zapłaty skierowane zostało do Skarbu Państwa – Ministra Skarbu Państwa 7 maja 2014 roku.

(dowód: ostateczne wezwanie do zapłaty, k. 210; dowód nadania, k. 211)

Skarb Państwa – Minister Skarbu Państwa nie uznał zasadności zwrotu powyższej kwoty.

(dowód: pismo z dnia 5 czerwca 2014 roku, k. 212)

Stan faktyczny został ustalony na podstawie wskazanych wyżej dowodów.

Za wiarygodne uznano dokumenty znajdujące się w aktach sprawy, albowiem zostały one sporządzone przez kompetentne osoby w ramach wykonywanych przez nie czynności, a strony w toku rozprawy nie kwestionowały ich prawdziwości; również Sąd dokonując ich kontroli od strony formalnej i zawartości merytorycznej nie dopatrył się uchybień ani śladów wskazujących na ich fałszowanie przez podrabianie lub przerabianie.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo w przeważającej części zasługiwało na uwzględnienie.

Bezsporne pomiędzy stronami było zawarcie umowy sprzedaży akcji (...) S.A., jak i treść zobowiązań inwestycyjnych powoda. Poza jakimkolwiek sporem pozostawała również okoliczność, że strona powodowa w 2011 roku nie zakupiła żadnego lokalu aptecznego.

Jak wynika ze stanowisk procesowych zaprezentowanych przez strony w toku postępowania, spór między nimi oscylował wokół odmiennej interpretacji zapisów umowy dotyczących podstaw naliczania kar umownych z tytułu niewykonania zobowiązań inwestycyjnych, jak też możliwości dochodzenia ich zwrotu przez powoda.

Nie można zgodzić się ze stanowiskiem pozwanego, jakoby zobowiązanie łączące strony miało charakter czysto gwarancyjny. Analiza poszczególnych ustępów art. 7 łączącej strony umowy prowadzi do wniosku, iż strony jedynie odwróciły zwykły tok dochodzenia świadczeń odszkodowawczych. W art. 7 § 1 pkt 1 umowy znalazł się zapis o pełnej i bezwarunkowej odpowiedzialności powoda. Ustalenia rzeczywistej treści tego postanowienia nie można jednak dokonać w abstrakcji od pozostałych uregulowań, których stopień doniosłości został przez stronę pozwaną niejako zdyskwalifikowany.

Jak wynika bowiem z treści art. 7 § 1 pkt 8 łączącej strony umowy po zrealizowaniu przez powoda obowiązku zapłaty kary umownej ma on możliwość wystąpienia na drogę postępowania sądowego, którego celem byłoby ustalenie, czy niewykonanie przez niego zobowiązań było następstwem okoliczności, za które nie ponosi odpowiedzialności, zgodnie z przepisami ogólnymi Kodeksu cywilnego o odpowiedzialności za niewykonanie zobowiązań umownych. W przypadku więc ustalenia przez Sąd, że powód odpowiedzialności nie ponosi, kara umowna podlegałaby zwrotowi.

Powyższy zapis umowny co prawda obligował (...) S.A. do zapłaty kary umownej po wyczerpaniu procedury jej naliczenia przez Skarb Państwa – Ministra Skarbu Państwa, jednakże fakt ten następnie otwierał przed nim możliwość wystąpienia na drogę sądową prowadzącą do rozstrzygnięcia, czy kara ta była rzeczywiście należna i w konsekwencji przyjęcia ewentualnej podstawy do żądania jej zwrotu.

Zawarcie w umowie takiego zapisu nie powoduje odrzucenia przez strony odpowiedzialności na zasadzie należytej staranności, albowiem zgodnie z przepisami ogólnymi Kodeksu cywilnego o zobowiązaniach, do których to przepisów nawiązywała wprost umowa w art. 7 § 1 pkt 8, a w szczególności zgodnie z art. 355 § 1 k.c., dłużnik obowiązany jest do staranności ogólnie wymaganej w stosunkach danego rodzaju (należyta staranność).

Zawierając umowę o analizowanej treści, strony nie przyjęły więc odpowiedzialności o charakterze gwarancyjnym, a jedynie odwróciły zwykły tok rzeczy, gdyż zazwyczaj, gdy wierzyciel domaga się zapłaty kary umownej a dłużnik uważa, że nie jest zobowiązany i nie chce jej zapłacić, na drogę postępowania sądowego musi wystąpić wierzyciel. W analizowanym zaś wypadku strony uzgodniły, że w pierwszej kolejności dłużnik ma zapłacić karę umowną pod groźbą egzekucji, która – wobec poddaniu się przez niego egzekucji w akcie notarialnym – nie musiała być poprzedzona procesem sądowym. Natomiast ciężar oraz niedogodności procesowania się i wykazania, że kara się nie należy przerzucony został na dłużnika, w tym wypadku na (...) S.A., który drogę tę wykorzystał w niniejszej sprawie.

Spór niniejszy należało zatem rozstrzygnąć na płaszczyźnie należytej staranności z art. 355 k.c., przy uwzględnieniu brzmienia przepisu art. 354 § 2 k.c.

W myśl art. 355 k.c. dłużnik obowiązany jest do staranności ogólnie wymaganej w stosunkach danego rodzaju. Ten wzorzec kreowany jest na podstawie reguł współżycia społecznego, przepisów prawnych, zwyczajów, swoistych "kodeksów zawodowych", pragmatyk zawodowych itp. Oceny staranności, jakiej można wymagać od sprawcy szkody, dokonuje się odnosząc wzorzec postępowania (o charakterze abstrakcyjnym) do okoliczności, w jakich działał sprawca szkody.

W ocenie Sądu powodowi nie sposób przypisać winy i niezachowania należytej staranności za niedotrzymanie zobowiązań związanych z wykupem lokali aptecznych.

Powód udowodnił, że podobnie jak w latach poprzednich, także w 2011 roku podejmował inicjatywy (wystąpienia do właścicieli lokali aptecznych) nakierowane na zakup lokali aptecznych. Żaden z właścicieli nie wyraził jednak woli ich sprzedaży. Trudno więc w takiej sytuacji zarzucić powodowi braku należytej staranności. Warunkiem bowiem zakupu lokalu było przystąpienie przez właściciela do jego sprzedaży, tym bardziej, że brak jest jakiegokolwiek dowodu, a nawet choćby samego tylko nieudowodnionego twierdzenia, że istniało jakiekolwiek roszczenie pozwalające na spowodowanie przymusowego przejścia prawa własności lokalu (art. 64 k.c.). Nadto, co również istotne, powód niejednokrotnie zgłaszał stronie pozwanej zaistnienie okoliczności uniemożliwiających mu nabycie lokali, co nie spotkało się z jakąkolwiek formą współdziałania czy podjęcia negocjacji ze strony Skarbu Państwa – Ministra Skarbu Państwa.

Procesy inwestycyjne, także te które powód miał wykonywać w spółce (...) S.A. nie mogą być dokonywane w abstrakcji od reguł ekonomii, opłacalności i racjonalnej gospodarki. Nie można było zatem wymagać od powoda, by oferował właścicielom lokali zawyżone kwoty, tylko po to, by nominalnie wywiązać się ze zobowiązań inwestycyjnych. Tego rodzaju działanie byłoby nieracjonalne, niedozwolone i szkodliwe.

Postępowanie dowodowe potwierdziło bardzo niski poziom obiektywnych szans na realizację zamysłu zakupu lokali aptecznych. Również z wystąpienia pokontrolnego Najwyższej Izby Kontroli jednoznacznie wynika, że właściciele lokali, które miały być nabyte, nie chcieli przeznaczyć ich do sprzedaży. Dodać należy, że zakup lokalu należącego do osoby prawnej, jak również zakup lokalu przez osobę prawną nie odbywa się tak jak pomiędzy osobami fizycznymi. Konieczna jest zazwyczaj zgoda właściwego organu osoby prawnej, wymagane są negocjacje i spotkania i nie ma możliwości przeprowadzenia procesu kupowania (sprzedawania) z szybkością właściwą dla transakcji pomiędzy osobami fizycznymi, kiedy o wszystkim decyduje jedna osoba kupująca i jedna sprzedająca.

Poza czynnikiem czasu leży inny jeszcze, równie istotny, czynnik warunkowany przedmiotem sprzedaży. Lokalu nie można kupić tak jak kupuje się na przykład samochód czy pieczywo. Dodać do tego należy, że nie chodziło przecież o zakup jakiegokolwiek lokalu, w którym prowadzi się aptekę, ale o zakup takiego lokalu, który należał do zbioru ściśle oznaczonych lokali, tych w których apteki były już przez (...) S.A. prowadzone.

Co ważne, w sporze strona pozwana nie wskazała lokalu, co do którego zaistniała, niewykorzystana przez powoda w sposób zawiniony, możliwość dokonania jego zakupu. Strona pozwana dążyła bowiem do zachowania zapłaconej kary umownej w oderwaniu od oceny, czy powodowi można postawić zarzut niedochowania należytej staranności. Skoro zaś decydujące są w tym sporze zasady ogólne Kodeksu cywilnego, nie zaś odpowiedzialność abstrakcyjna, bez znaczenia rozstrzygającego ten spór są takie okoliczności jak sam fakt podjęcia zobowiązania, czy też poprzedzający prywatyzację dostęp powoda do dokumentacji oraz informacji dotyczących (...) S.A.

Jedynie na marginesie wskazać należy, iż argumenty powoda jakoby w niniejszym postępowaniu Sąd był związany wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 21 stycznia 2014 roku (sygn. akt I ACa 364/13) co do poczynionych przez niego ustaleń faktycznych i zapadłego rozstrzygnięcia uznać należało za chybiony. W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntował się pogląd, zgodnie z którym moc wiążąca prawomocnego orzeczenia (art. 365 § 1 k.p.c.).

odnosi się jedynie do samej jego sentencji, a nie ustaleń faktycznych i poglądów prawnych wyrażonych w uzasadnieniu. Związanie to odnosi się bowiem do samego rezultatu rozstrzygnięcia, a nie przesłanek, które do niego doprowadziły (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 stycznia 2000 r., sygn. akt II CKN 655/98; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 maja 2002 r., sygn. akt IV CKN 1073/00; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 czerwca 2005 r., sygn. akt V CK 702/04; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 czerwca 2007 r., sygn. akt IV CSK 110/07 i wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 czerwca 2010 r., sygn. akt IV CSK 359/09, OSNC 2011, Nr 2, poz. 16).

Podkreślić należy, że sąd, dokonując samodzielnych ustaleń, nie może ignorować stanowiska zajętego w innej sprawie, w której stan faktyczny był konstruowany na podstawie tego samego zdarzenia, lecz biorąc je pod uwagę, obowiązany jest dokonać własnych, wszechstronnych ustaleń i samodzielnych ocen, które w rezultacie mogą doprowadzić do odmiennych konkluzji (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 maja 2002 r., sygn. akt IV CKN 1073/00). W niniejszym postępowaniu odrębnych ustaleń wymagała kwestia możliwości nabycia lokali aptecznych w 2011 r., co nie było przedmiotem zainteresowania Sądu rozpoznającego sprawę dotyczącą kar umownych za lata 2009 i 2010.

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd orzekł jak w punkcie I wyroku.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. W zawartej bowiem przez strony umowie oznaczono właściwość zobowiązania i termin zwrotu kary umownej w ten sposób, że został on zdeterminowany momentem pozytywnego ustalenia przez sąd, że niewykonanie przez powoda zobowiązań nie było następstwem okoliczności, za które ponosi on odpowiedzialność. Ustalenie to miało miejsce w dniu ogłoszenia orzeczenia a więc 29 stycznia 2015 roku. Stąd też powodowi odsetki należą się dopiero od ww. daty, co w konsekwencji powodowało oddalenie powództwa w zakresie odsetek ustawowych co do okresu od wniesienia pozwu do dnia wyrokowania (punkt II wyroku).

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 100 zd. 2 k.p.c., zgodnie z którym sąd może włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli przeciwnik uległ tylko co do nieznacznej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu.

Sąd mając na uwadze, iż powód uległ tylko nieznacznej części swojego żądania, zasądził od strony pozwanej na jego rzecz kwotę 33.651 złotych. W skład kosztów należnych stronie powodowej wchodzi opłata od pozwu w kwocie 26.434 złotych (art. 13 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, Dz. U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.), wynagrodzenie radcy prawnego w kwocie 7.200 złotych (§ 2 w zw. z § 4 w zw. z § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radców prawnych z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.) oraz kwota 17 złotych tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa (punkt III. wyroku).

Mając na uwadze powyższe rozważania i na podstawie powołanych powyżej przepisów Sąd orzekł, jak w sentencji wyroku.